

Diplomová práce: Orbita - Soubor zrcadlových objektů.
Bc. Monika Fišerová

Posudek vedoucího ateliéru

Monika si pro svou diplomovou práci vybrala blízké téma každé ženě, která dbá o svůj zevnějšek a zároveň (či právě proto) jí není lhostejné ani její okolí, neboť mimo neživého je to právě okolí které se na ni dívá. Reflexe - odraz který neuhne a ukáže vše jak vypadá. Pro volbu tématu zpracovávaného jak v historii, tak zažívající v současnosti renesanci sáhla po zralé úvaze kdy chtěla spojit materiály které ji provází jejím studijní, ale i profesním životem.

Lesklá plocha umí být i výrazně neutrální, kdy při svém odrazu na sebe bere mimikry prostředí ve kterém se nachází. Tak jako v životě i v případě kolekce navržené Monikou Fišerovou, záleží na úhlu pohledu, tedy nejen jak se na ni díváme, ale také co v ní vidíme.

Prvním úhlem pohledu je výrazné tvarosloví inspirované od počátku lidským okem jako středobodem a zprostředkovatelem mezi naším smyslovým vnímáním a prostorem viděným - před námi. Prvním a zároveň nejmenším prvkem trojdílné kolekce je malé výškově nastavitelné zrcadlo kruhového tvaru s malým vyoseným "pomocným" zrcátkem téhož tvaru, které je možné natáčet. Vedle jasné funkce zrcadla, je to právě svým minimalistickým ztvárněním nenápadný solitér, u kterého se rafinovanost spojení materiálů odkryje až po vnímavém pozorování. Zmíněná inspirace okem je zde umocněna použitím dvou typů zrcadel- polopropustného zrcadla navozujícího vzhled duhovky a čočky. Druhým dílem, či solitérem je spojení paravánu se stojanem na šaty. Historicky a typologicky tento typ nábytku zažil nespočet proměn. Asi by se dalo říci, že nás, jako lidstvo provází od prvního hříchu, kdy si Adam a Eva uvědomili svou nahotu a měli potřebu se před sebou cudně skrývat. V případě Moničina přístupu jde opět o další rafinovanost, která proti známým typům tohoto nábytku (doplňku) využívá odrazivosti jako mimikry a zároveň nám dá jistotu že se za paravánem něco děje díky soustředně uspořádané perforaci děr s proměnlivým průměrem v závislosti na vzdálenosti od mimoosého středu. Protvarování stojanu na šaty do podoby naznačeného očního víčka s řasami vtipně použitými jako zádržné háčky, jen potvrzuje promyšlenost a do jisté míry i přiznané inspirační zdroje diplomantky.

Posledním, tedy třetím dílem celé kolekce, která chce být vnímána jako komponovaná instalace, stejně jako kolekce solitérů je velké prodloužené zrcadlo obdélného charakteru se zakulacenými protilehlými stranami do půlkruhu. Tento tvar reflektuje vertikality, která je pro celou kolekci charakteristická v podobě statických konstrukcí. I tentokrát se jedná o jasně funkční věc, která odhaluje celou postavu a kdyby jste si nebyli jisti, tak ji z druhé strany uvidíte pro jistotu znova...

Studentka ve své práci cílila na klienta, který dokáže ocenit individualitu a je velkorysý jak co do **prostoru**, tak do akceptace názoru. Oba tyto předpoklady jsou pro pořízení setu nezbytné. Vedle zmíněného prostoru je pak klíčovým slovem **instalace**, která také v uměleckém prostředí zažívá zlaté časy, ve kterých je socha - objekt nahrazen "kolektivním" slovem instalace, aby požrala více místa a možná i více pozornosti ve zbylém prostoru - prázdnotě. Pokud klient uposlechne autorských nápověd, dostane se mu jasné definované kompozice složené ze zmíněných prvků, ve které je stále dost prostoru pro individuální zásah- natočení zrcadel a úprav dalších funkčních detailů (odkladných polic). Naproti tomu dobře funguje defragmentace jednotlivých dílů v prostoru, kdy všechny sledují stejnou tvarovou i materiálovou linii a tudíž je jejich sounáležitost i v rozloženém pojetí jasně čitelná.

Závěrem bych se chtěl vyjádřit k průběhu práce a s tím i částečně souvisejícím použitím finálním materiálu a drobných detailech.

Celá práce studentky Moniky Fišerové měla kontinuální průběh. Příprava, to znamená experimenty s povrchy a materiály byly zajímavé, jen se mohly kromě skic obsažených v portfoliu objevit také. Na výběru tématu a jeho zpracování celkově oceňuji jeho velkorysost co do rozsahu, faktické velikosti, tak formálního pojetí navazující na inspiraci pozdním art-decem, italskými 50. léty a postmodernou 70. a 80. let (to vše kamuflováno studenou nerezovou tonalitou). Kladně hodnotím čistotu zpracování a absenci viditelných konstrukčních prvků (vyjma ne zcela zdařilého pojetí rektifikace kulatého zrcadla). Na konstrukci věšáku pak do jisté míry kazí celkově dobrý dojem viditelné sváry háčků na stojanu na šaty.

Jistá chladnost zvoleného materiálu je individuální preferenci a barevná obměna do módních barev (zlata - mosaz, nebo měď) jsou otázkou poptávky a cenové dostupnosti takto použitých materiálů.

Z teoretického hlediska mi chybí v obrazovně (fotky jsou skvělé) i graficky kvalitně zpracované rešerši její teoretický obsah bez historického exkurzu, který by se více zabýval typologií jednotlivých komponentů (kosmetické zrcátko, velké zrcadlo, paraván) a jejich umístění s poukazem na dobové proměny nejen co do stylu ale do rozměru a materiálů a rozšíření do různých společenských vrstev.

Přes drobné výtky uvedené v závěru hodnotím odvedenou práci jako výbornou a tedy navrhuji výslednou známku A.

p.s. Nepochybuji, že mé hodnocení bude diskutováno, neboť zvolené téma samo o sobě svým dekorativní charakterem dává velký prostor k vyjádření názoru kohokoli z vás.

Jan Jaroš
vedoucí ateliéru

